

Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid
T.a.v. mevrouw T. van Ark
Postbus 90801
2509LV DEN HAAG

Den Haag, 17 december 2018

Geachte mevrouw Van Ark,

Door uw voorganger zijn wij gevraagd om te verkennen of er een financiële oplossing zou kunnen worden gevonden voor het verzoek van de Stichting OPS (Organo Psycho Syndroom ook wel Schildersziekte genoemd). De vraag in onze richting was om met de meest betrokken brancheorganisaties hiertoe gesprekken te voeren. In totaal zijn door het Ministerie van SZW 14 organisaties aangeschreven. Uiteraard hebben we eerst gesproken met de Stichting OPS. De Stichting is van mening dat na jaren van pijnlijke strijd de individuele betrokkenen van de Stichting een vergoeding verdienen. Een groot aantal van hen is niet in staat gebleken een direct verantwoordelijke opdrachtgever of werkgever aansprakelijk te kunnen stellen. Simpelweg om dat deze werkgevers er niet meer zijn of opdrachtgevers niet meer kunnen worden gevonden. Hoofdoorzaak hiervoor is dat de ziekte zich veel later heeft geopenbaard en het onmogelijk is gebleken te herleiden wie nu direct verantwoordelijk kan worden gehouden. Het betreft ongeveer 350 personen.

We zijn medio 2017 onze verkenningen gestart. Deze organisaties waren door uw voorganger aangeschreven met de vraag of zij bereid waren tot een gesprek met ons als verkenners. Die gesprekken hebben gedurende 2017 plaatsgevonden in een constructieve sfeer, doch de organisaties konden niet instemmen met een financiële compensatie vanuit de betreffende bedrijfssectoren. Omdat we van mening zijn dat het niet langer wenselijk is dat een oplossing uitblijft en de Stichting OPS (en met name de individuele betrokkenen) recht heeft op een antwoord van ons hebben we onze verkenning nu afgerond en komen we met een dringende aanbeveling in uw richting. We zullen kort schetsen hoe we onze beperkte weg vorm hebben gegeven.

Met de 14 organisaties hebben we onze gesprekken nu dus afgerond. Zij zijn met ons van mening dat er sprake is van schrijnende situaties en ook zij wensen zo spoedig mogelijk een oplossing. We hebben meerdere keren verkend of deze organisaties bereid zijn om ook financieel bij te dragen. Het belangrijkste argument om daar niet in mee te kunnen gaan is de opvatting dat zij daarmee verantwoordelijkheid zouden erkennen als gehele branche voor de (im)materiële schade van de individuele gevallen. In veel gevallen bestaan de bedrijven waarin de blootstellingen hebben plaatsgevonden ook niet meer. Wij hebben daarom moeten constateren dat de groep waarvoor nu een oplossing wordt gezocht nauwelijks meer in verband te brengen is met een (ex)werkgever en/of opdrachtgever. Dat maakt de zaak extra schrijnend omdat daarmee ook de verzekeraars niet in staat zijn om in het kader van aansprakelijkheidsverzekeringen aan de slag te gaan. Met het Verbond van Verzekeraars hebben we ook gesproken. Er bestaat naar onze mening geen misverstand over de

afbakening van de groep. De individuele leden zijn allemaal gediagnostiseerd door zogenoemde Solventteams verbonden aan de ziekenhuizen in Enschede en Amsterdam. Daarmee kan de afbakening van de groep geborgd worden.

Aangezien we hebben moeten vaststellen dat de oplossing dus niet kan worden gevonden op het niveau van de meeste betrokken brancheorganisaties zijn we verder gegaan. Alle gesprekspartners waren voorstander van een oplossing op landelijk niveau. Daarbij hebben we serieus verkend of een oplossing zou kunnen liggen in eenmalige uitname binnen het domein van de sociale verzekeringen. Meer specifiek is gekeken naar een eenmalige heffing binnen bijvoorbeeld de WW fondsen en de Arbeidsongeschiktheidsfondsen. Daarvan hebben we uiteindelijk moeten vaststellen, na overleg met vertegenwoordigers van uw ministerie, dat hiervoor een aanpassing noodzakelijk is van de Wet financiering sociale verzekeringen. Van belang is daarbij om ook enige balans te houden tussen het gevraagde bedrag, circa 7 miljoen (exclusief uitvoeringskosten) en de administratieve lasten die dat met zich brengt. Wij hebben vervolgens gezien of werkgeversorganisaties via een eenmalige bijdrage de kosten voor rekening van alle werkgevers in Nederland zouden kunnen laten komen. Een juridische grondslag voor een dergelijke bijzondere heffing ontbreekt hier ook. Opnieuw is daarbij door ons ook de vraag gesteld of het realiseren van een dergelijke heffing in verhouding staat tot het gevraagde bedrag.

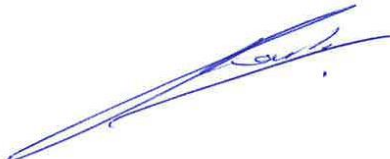
Gelet op de uitzonderlijk bijzondere situatie van de slachtoffers van OPS kunnen we niet anders dan concluderen dat de oplossing gevonden zou moeten worden door eenmalig en voor een duidelijk afgebakende groep een bedrag ter beschikking te stellen vanuit de overheid. Wij vinden het gerechtvaardigd dat in dit uitzonderlijk geval en na verkenning van alle mogelijkheden de overheid financieel de oplossing genereert.

Concreet stellen we voor dat voor elk individu uit de afgebakende groep een bedrag beschikbaar komt waarbij de betrokkenen dan ook instemmen met het afzien van verdere procedures in de richting van (ex) werkgevers en de overheid. De stichting OPS onderschrijft onze bevindingen en stemt in met de aanpak en afronding. Gelet op het feit dat u de Tweede Kamer meerdere keren hebt geïnformeerd over de voortgang van onze verkenning, waarbij op 28 juni 2018 is aangegeven dat in het najaar van 2018 de Kamer nader wordt geïnformeerd, stellen wij voor dat u onze bevindingen zo spoedig mogelijk aan de Tweede Kamer beschikbaar stelt. We beschouwen onze verkenning als beëindigd en spreken de hoop uit dat u de komende maanden met de Stichting OPS tot een voor alle partijen bevredigende oplossing komt waarbij de financiële tegemoetkoming gezien kan worden als een afronding voor de schrijdende individuele gevallen.

Met vriendelijke groet,

Niek Jan van Kesteren

Ton Heerts